

II POÈTIQUES DE TARDOR

Sabadell, 10 de novembre de 2012

Papers de Versàlia

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,

Quilo Martínez, Josep Maria Ripoll

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202

www.papersdeversalia.com

II POÈTIQUES DE TARDOR

RODOLFO HÄSLER
DOLORS MIQUEL
FRANCESC PARCERISAS
NEUS AGUADO

Il·lustració de la portada i dibuixos: Natividad Ayala

Sabadell, 10 de novembre de 2012

Tres anys després de les anteriors Poètiques de Tardor, *Papers de Versàlia* ha cregut oportú reprendre-les amb la intenció que quatre poetes destacats ens ofereixin una visió panoràmica de la seva trajectòria. Com en l'ocasió anterior, pretenem que aquesta sigui una trobada que inciti a l'aprofundiment i la reflexió a l'entorn de quatre poètiques ben diverses. L'objectiu de *Papers de Versàlia* mai no ha estat el de marcar un camí únic en el camp de la creació poètica sinó, ben al contrari, el d'obrir-se a un ventall ampli en què diferents veus convisquin en la diversitat. Confiam que l'experiència confirmi, una vegada més, que les arts en principi minoritàries també compten amb un públic constant i persistent.

Programa

DISSABTE 10 de novembre a la Casa Taulé

10.00	Rebuda dels participants
10.15	Presentació
10.30 - 11.30	1a sessió: Rodolfo Häsler
12.00 - 13.00	2a sessió: Dolors Miquel

TARDA

16.00 - 17.00	3a sessió: Francesc Parcerisas
17.30 - 18.30	4a sessió: Neus Aguado

RODOLFO
HÄSLER

Rodolfo Häslér nació en 1958 en Santiago de Cuba y desde los diez años reside en Barcelona. Estudió Letras en la universidad de Lausanne, Suiza.

Tiene editados los siguientes libros: *Poemas de arena* (1982), *Tratado de licantrópía* (1988), *Elleife* (1993), *De la belleza del puro pensamiento* (1997), *Poemas de la rue de Zurich* (2000), *Paisaje, tiempo azul* (2001) y *Cabeza de ébano* (2007).

Ha sido incluido en diversas antologías, tanto de España como de América Latina y ha traducido la poesía completa de Novalis (2001), los minirelatos de Kafka (2006) y *Los instantessilenciosos* de la poeta francesa Cécile Oumhani. Perteneció al equipo de redacción de las revistas *Hora de Poesía* y *Poesía080*, ambas de Barcelona.

Ha recibido varios premios y becas y ha sido invitado a diversos festivales internacionales de poesía en España, Italia, Suiza, Macedonia, Turquía, Túnez, Canadá, México, Guatemala, El Salvador, Nicaragua, Costa Rica, República Dominicana, Puerto Rico, Colombia, Bolivia, Argentina, Uruguay y Brasil.

Es miembro de la junta directiva de la Asociación Colegial de Escritores de Cataluña.

VISIÓN DE ORIÓN

(Ibiza)

Por un sendero vertical avanzas como el asceta
que al astro busca y lame con la punta de la lengua;
para poderte anular sólo cabe esperar
la eclosión del magma del silencio;
no hay más que seguir la cola de la estrella,
la frente expuesta a la fuente de luz, en plena oscuridad;
una vez en su poder no hay nada que permanezca,
la parábola del ojo que conduce a la vida estática,
divino sortilegio que, de repente, te transforma,
y si hasta la palabra te quieres acercar, hasta la sed,
deja de andar y eleva la mirada hacia la altura,
sin miedo al desafío, al desprenderse de tu cuerpo.

VISIÓN DEL OBELISCO

Subir, ascender, acercarse al sol y ser traspasado
por la seca luz hasta convertirse en ceniza,
en grisáceo polvo que fertiliza la estirpe.

El poder pasa de una generación a otra, Apolo,
di lo que tengas que decir, toca tu lira y lee los poemas,
no dejarás de viajar, barrido por el viento, de Delfos
hacia Egipto, Persia, hasta el ojo de Varuna, Surya,
el que todo lo ve.

Es el cielo y su camino de estrellas lo que señala
cada noche con su enhiesta espada.

Es oro derretido y luz que decae en el horizonte
para renacer en las plegarias, para darme fuerza,
para vencer los obstáculos que su categoría impone.
Siendo masculino cuando se acuesta se transforma en mujer
preparada para actuar, utilizando la belleza.

El ascenso definitivo lo hace en forma de falo,
dador, para convertirse en pámpano, racimo, vino
que mancha el lecho sediento de Danae.

LA HABANA

(en la casa de Lezama Lima)

A Reina María Rodríguez

Qué impresionante silencio en la angosta saleta,
en el exacto lugar donde la voz atronadora
reclamaba cada tarde su café, en fina taza china,
colado y servido con amor de madre. Remedio certero
para aplacar el ritmo entrecortado, entre risotada y risotada,
y recomendar a Góngora, leer cada día a los franceses,
los de la rosa. Adorando a Casal, maldiciendo a Virgilio,
logró ensalzar las sombras ante la oscura ventana,
oh los mayas, Ariosto, la impertérrita herencia española.
La ventana ahora clausurada es un tokonoma del vacío.

BERNA

A mi padre

Desde arriba contemplo a la bestia dentada
y recuerdo que en la infancia jugaba con una réplica
en peluche, mucho menos imponente,
presente en la formación de todo niño alpino.
El foso es la salida del laberinto medieval,
un camino sinuoso de piedra arenisca ocre
en la que han sido labradas las agujas más sorprendentes
y las ventanas de las viviendas.
En una de ellas, mi padre, que ahora es mi hijo,
tocaba la viola con método insistente
mientras yo aprendía el dialecto gótico de mis antepasados.
Los almacenes subterráneos de patatas y manzanas,
los barriles de mosto campesino, las sedes de los gremios
y sus emblemas, la cigüeña azul, el devorador de niños,
la carpa dorada o el ojo de la aguja
acaban en la rueda de la muerte que acucia a los berneses
junto al símbolo del oso, el animal.
Desde la altura de la nieve desciendo a la casa de las bestias,
y apoyado en el borde, me asomo a ver sus fauces.

(Cuatro poemas de *Cabeza de ébano*, Ediciones Igitur, Barcelona, 2007)

PÁGINA DIEZ: MIÉRCOLES. EL POETA

¿Qué luce en su cabeza? Será un violín sonoro,
un instrumento que sabe ordenar, le dicta al oído
continuas confidencias, detalles de una vida disuelta en agua,
no sé si sabe nadar, sin embargo, es una vida viajera,
un timbre, una indisposición de maldoror.

(inédito)

PÁGINA ONCE: LUNES. LA LLUVIA

Una frase atrevida, en hora baja, a media noche,
convoca la cosmología de la urraca. Con una ligera
inclinación destapa las cajitas donde vibra el sonido,
expande su insistente intromisión.

El dolor es lluvia, sube y baja, ruge,
el sudor oscilando entre el lector y tú
tizna el cuaderno de una dicción truculenta.

Una espuma, un desnivel que todo lo quiebra,
la inconformidad genera la misma pregunta,
inunda un lugar calcinado,
un trago de angustia es el cambio, es la sombra,
cierta manera de arrimarse a lo que no conoce.
No creas lo que es, no es cierto,
siempre le sorprende, llegada la primavera,
un chaparrón en miniatura.

(inédito)

EL HACER POÉTICO

En mi caso no podría quedarme con un momento preciso que me hiciera sentir por primera vez la presencia absoluta de la poesía. Creo que dadas mis circunstancias personales, la influencia en mi formación infantil del hecho de que mi padre fuera pintor, estoy seguro que marcó una inclinación, una forma de mirar. La dispersión vivida después, pues desde los diez años resido en España, fuera de Cuba, donde nací, la sensación de sentirse en los márgenes a pesar de no sentir problemas de integración, y una voluntad deliberada de cultivar todo lo que me vino dado, fueron conformando un sentimiento que encontró en la poesía su forma de adecuación.

Handwritten signature or text in the bottom left corner, possibly reading "S. H. H. H. H."

DOLORS
MIQUEL

Dolors Miquel: “Vaig néixer a Lleida, una nit de Juliol de l'any 1960, en una família on cap tipus d'art es practicava ni es seguia. És aquest fet el que m'ha dut a preguntar-me sempre de quina genètica vaig néixer jo, de quins precedents i per això, i en no trobar resposta, he començat a creure en la reencarnació com en el sistema que té l'esperit d'apoderar-se d'una genètica. El meu esperit era, això sí, un esperit poètic i polièdric, o sigui que no tenia només una cara i prou. La biografia dels éssers em sembla la manera més cruel de disminuir la vida, el seu cabdal generós i immens, en una llera petita i abastable.”

MONGETES I CIGRONS

M'has venut un pot de mongetes vulgars
com si fossin de primera qualitat
i fins que no l'has cobrat has estat encantador,
tant que ni me n'he volgut adonar.
Però ara, amb les monedes a l'ànima,
et permets ironies i punts d'opinió
que abans quan jo encara estava indecisa
quedaven rere el decorat de la teva veu.
Has fet una bona venda i te n'has endut
el regust del meu sexe, que és de primera,
cap a casa teva, on la teva dona t'espera
i on cap fill mai t'ha de venir a rebre.
I no sé com sentir-me tanmateix ara
que em busques per buidar el malestar
que et genera saber-te així, tal com ets,
allunyada ja la pàtina amb què t'amagaves.
No sé què fer ara que et veig esquerdant-te,
que et veig vulgarment vivint i esquerdant-te
en una vida que cor dedins em repugna,
quan em proposes una nova venda d'un pot,
aquesta vegada de cigrons amistosos
flatulents, proteínics i sense etiquetat.
No saps encara qui ets del tot i jo que ho sé,
no t'ho diré mai. Ni et diré que el meu amor
també era el del magatzem aquell a mà esquerra,
el de les liquidacions per data de caducitat.

UNA PAPALLONA RECLAMA LA SEVA IDENTITAT

Sóc un cuc amb ales.
Sóc un cuc que vola.
D'ales amb escates
i amb espiritrompa.
Si Xiri s'hi trompa,
Xiri s'equivola:
vol ales d'escates
i, n'hacs, que t'embales.

Sóc un lepidòpter,
no un helicòpter.
Em menjo el pol·len
fa segles com solen
els vils pterigògens,
gens al·lucinògens:
no sóc cap fadada,
poeta nostrada.

Si Xiri s'hi dopa,
pugi a l'Olicòpter
i mengi l'hacs-popa
fa segles com solen
els gals nafnafgògens,
que els al·lucinògens
et deixen favada
poeta nostrada.

MIRANT FOTOGRAFIES

Des del seu somni entre la vida i la mort
ma mare ens assegué tots dins el Renault Blanc
i arrencà.

Ma mare és la conductora pristina dels Inferns.
Anys enrera ens havia conduït
fins al regne dels folls.

Al regne dels folls ho havíem passat francament malament.

Dins el Renault blanc
fins el temps té les palpitations comptades
i esdevé un arrítmic excessiu
amb freqüents i esperades parades cardíaqües.
Al regne dels morts vam fer carn a la brasa
i esbergínies.

Mon pare pescà un peix per a la foto
(el riu Letal en baixava ple),
i jo vaig escriure velatoris, recordatoris
i cròniques d'assassinats hospitalaris,
de crims perfectes.

M'assemblà que tenia un cosí albat que també pescava
o potser és el peix que surt a la foto mossegant l'ham.

ESBIEC DE LES FRASES FETES
PETITS QUARTETS DESORDENATS

Amb la mà damunt del peu
m'estenc com la taca d'oli,
neixo amb la flor al boli
i en duc més al cap que al peu.

M'embarco en barca de ronya
i en la Lluna de mal pèl
sense moure massa mel
busco dins el cel, la conya.

Carregant canes a coll
fai posar els bòtils drets,
sóc qui aguanta tots els pets
mentre neda sense toll.

Nego el pa, la botifarra,
i prenc la A per la P,
tinc el quint ull a lloguer
i a tots fai la gara-garra.

Me'n vai com el broc d'un càntir,
que tants caps i tant estrets.
Sóc la casa de barrets
on no hi ha qui no s'hi encanti.

Miro gras i prim i obès
i faig greu acte d'absència
a la lluna de València
si la cosa no em ve a pes.

Despullo un sant per un nyam
i que Déu no em perdoni,
que bé soni o bé no soni
el bròquil era l'enciam.

REVOLT DE CAMÍ

Mai t'he conegut. Però el desconegut te m'apropa. Ets possiblement una invenció de la meva realitat. Però véns, ets davant meu: esquerdadís, fràgil com una branqueta de tardor, amb unes ulleres de muntura fina, la cara jove, pàl·lida i allargassada, tot tu esprimatxat, la roba baldera. ¿On duus les mans? El camí fa pujada. De fet no hi ets però hi eres. En canvi hi ha una dona entrada en carns, que puja somrient amb la seva filla i un nét nascut de fa res, i tot sembla prometre una llarga nissaga, i la llarga nissaga insinua l'eternitat. L'eternitat humana. I passen, passen, i un cop han passat, enmig del silenci d'aquestes cases de pedra, davant del monumental campanar amb l'esglesieta romànica i el cementiri tancat al darrere d'ells, guardat per una porta de ferro; un cop se les ha engolides el revolt del camí per on van, em sembla com si no existissin ja, i un calfred em recorre les emocions, perquè tot m'és somni, quietud i irrealitat humana.

AMB LA SOLEDAT AL SOFÀ GROC

L'esquerda d'una ombra, pren groc i se t'aclofa.
Que pur era el meu ventre, fa tan poc!
Flors de fruitera, sèquia ondulant, carícia.
De vegades al meu melic creixia un arbre.
i en menjava els fruits.

Et costà car. Qualsevol groc nou passa factura.
L'esvoranc s'inclina a l'agre pensament.
Usa el minipímer, aquell, el de la boda,
que et regalà la tieta bigotuda,
narcís tot blanc.

Un sofà tan teu! Quina magnífica compra!
Mira com se't dóna, humil, un nou enfonsament,
un fumerol calent, una embruixada via:
el jo no et coneixia
diàleg permanent.

(Sis poemes inèdits)

POÈTICA

L'ésser poètic neix. Encara que hi ha molts éssers poètics que mai neixen i sempre són com possibilitats recurrents a l'entorn de la poesia. Allí s'estan i potser són els qui ens xiuxiuegen o ens criden o ens canten aquells versos que ens prenen en qualsevol moment de la vida, als quals els donem el nostre alè vital, el nostre temps, la nostra carn.

La poesia és sang, és batec. I és mort i amor i naixement.

De vegades passa que un poeta arriba a ser els llavis de tot un poble. I en aquesta comunió mística que mou, a saber quines forces tel·lúriques o celestes, consisteix la seva grandesa.

Parlar de la forma poètica com la clau i el centre, essent tantes les formes i les maneres, és reduir la poesia a la seva més ínfima vanitat, la de poder ser explicada en un manual de literatura.

FRANCESC
PARCERISAS

Francesc Parcerisas (Begues, Baix Llobregat, 1944) és poeta, traductor, crític literari i professor del departament de Traducció i d'Interpretació de la UAB, de la qual ha estat vicedirector i cap del Departament de Traducció. Ha ocupat càrrecs diversos relacionats amb la difusió de la literatura catalana.

Membre destacat de la generació literària dels 70, ha publicat, entre altres, els llibres de poemes *Homes que es banyen* (1966), *Latitud dels cavalls* (1972), *L'edat d'or* (1984), *Focs d'octubre* (1992), *Natura morta amb nens* (2000) i *Dos dies més de sud* (2006). També com a poeta ha rebut nombrosos premis, com ara el Carles Riba del 1966, el de la Crítica de poesia catalana el 1983 i el de Literatura Catalana de la Generalitat de Catalunya, el mateix any. La seva obra es pot dividir en tres etapes: el realisme inicial, l'experimentació posterior i, des de *L'edat d'or*, una tendència a l'anomenada "poesia de l'experiència". Com a traductor de poesia, cal destacar les versions de *La llanterna de l'arç* de Seamus Heaney i d'*Un esborrany de XXX Cantos* d'Ezra Pound, totes dues reconegudes amb premis. També ha traduït una gran quantitat de narrativa, sobretot anglesa i nord-americana.

LA PERFECTIBILITAT

De vegades pensa que tot és,
que les coses són, que el mot pedra
vol dir pedra, i que l'aire és
una manera blana de volar pels somnis.
Tanca els ulls i veu colors,
dorm i s'adona que, tot i adormit, estima.
S'ha repetit que quan tot sembli perfecte
caldrà despertar als dies de vent,
a l'hivern ferit, a l'aspror dels vidres
amagats als terrossos tous de l'hort.
Allò que és més bo
i allò que és més dur
són per ventura en ell mateix,
com aquesta olor penetrant del cafè
que arriba acompanyant el xiuxiueig
irredimible de la pluja dels morts.

LA NOIA QUE MIRA

Aquesta noia que ens mira tota la nit
ens veu tan i tan lluny que encara no jutja:
som els pares, els grans, els vells
—un grup que balla vora el penya-segat
perquè recorda les mateixes cançons
i ja sap que el dolor és un espai
que només es pot assumir amb covardia.
La noia ens mira. I jo, fascinat,
he de mirar com mira i penso que mai no sabrà
que ja he vist els vius i els morts dansant
en una sola abraçada— érem aquests i hem arribat
fins aquí (potser al punt mateix on ella comença).
A la noia li toca de mirar endavant i veure'ns
exactament “com ella no voldrà ser mai”.
Un mai que li és llunyà i que jo trobo
en la solitud dels matins, les veus estimades,
i el llarg cansament. La seva distància
és, per a mi, la llum i la ceguesa.
Mira, noia, mira —ara que l'any
arriba fins al final de la xarranca—,
com n'és de prim, al terra, el traç del guix.
Que la seva llum blanca se t'allargui, feliç,
davant l'escomesa o la tisorada dels dies,
fins que sàpigues arribada l'hora de rendir-te.
Llavors veuràs a l'altre costat de la música
una noia que mira una mar immensa
i les onades que, a mi, m'arriben
massa gastades i brutes al fons de la pupil·la.

L'OMBRA

Sóc l'ombra que segueix l'any,
l'any de la llum o de les falses ombres,
l'any que il·lumina els dies del perdó.
Ara plovisquejava a la boca del metro
i les clofolles eren plenes de silencis,
o plenes de crits. Ha passat la tardor;
la primavera exulta, entre línies,
com la mà maldestre d'un infant
que viu en una llengua que li roben.
No escrivim per salvar-nos,
o per salvar-la. Dia i tenebra dormen
al fons d'una sola mà, d'una sola cosa.
Salva'ns tu, llengua. Salva'ns
o digue'ns com colgar la felicitat
dels noms -i del dolor dels noms-
sota aquesta vinya que era nostra.

CREURE

Entre els cadàvers busquem el pare o la mare,
això si tenim sort. Si no en tenim
busquem l'amant o, pitjor encara, els fills.
Lligats de dos en dos, a la vora del riu
glaçat, en tenen prou amb un sol tret:
el mort enfonsa el viu fins que l'ofega.
Mai no podrem recordar els boscos, els camps,
les aus que, cel amunt, ara ja migren:
aquesta és una espècie sanguinària.
Feta de budells, de nafres, de pus opac i groc
com l'ull dels morts. Només Llätzer, somrient,
ens demana de creure, mentre s'enduu
la noieta de pa tou fins darrere el carretó dels gelats
per esventrar-la abans que el sol d'or s'ajoqui.

SABONERA

El millor sempre era al fons de la botiga,
amb el llum escàs del mirall
i la bola de vidre amb el sabó líquid.
Era un conjur, amb l'aquí i l'allí dins.
Ens hi rentàvem les mans com un final
de tots els aprests i les flors de les cretones,
del tou de les catifes, de les peces enormes
que ens feien, a l'ànima, un laberint esponerós.
Veig la bola de vidre i en sé l'olor,
que el llum grogós de la bombeta encara
m'espera molt jove dins els ulls. ¿Qui era jo?
¿Què ens feria o saludava com un riu
dintre les boques? ¿La por? ¿L'alegria
de baixar a ciutat i berenar? ¿Comprar segells?
Ara evito la ferida de massa dies buits
i regiro aquell passat com un ivori ennegrit
o una flama orgullosa que revifa
per arrabassar l'última taca a les cendres.
No em sabia trobar, ni veure,
però sé que hi era, i torno a la sabonera
que es buida, que se m'escapa aigua avall,
com els ulls entristits entre les mans,
perquè ja deu ser hora de tornar a casa.

HERÀCLIT AL MATÍ

Heràclit deia que som les aigües i el canvi,
i la immutabilitat en el temps.
Però ara que tu i jo ens interroguem,
absorts en el desig i la nit del futur,
no sé distingir el temps del ser i el del morir.
El corrent i la llera, els ràpids furients
i la placidesa dels meandres
se'm confonen en tu.
No sé si tu m'ets aigua clara
que em desborda i jo la llera agraïda,
o si som només engrunes d'un instant divers
dins el llim trasbalsat i opac de l'univers.
Veig la claror petita darrere les persianes
i els dits que et busquen la mà dins el son tranquil.
Sigue'm ara, et diuen, gorg profund i riba quieta,
sigue'm el mai i el sempre, el tot i el res,
sigue'm, diuen, sota aquest dia que s'encén,
el so de l'aigua que llepa el còdol més humil
i que em recorda que la vida és ara,
quan bec fins al dolor l'aigua mansa
i viva dels teus llavis.

(Sis poemes inèdits del llibre "Seixanta-un poemes", que publicarà Quaderns Crema)

POÈTICA

Com més va, menys sentit trobo a l'escriptura. I no em sorprèn. Tampoc no trobo gaire sentit a la vida. L'arrogància del Ser davant el No-res em sembla patètica. En aquest context tota escriptura malda per amagar el cap sota l'ala, per fer veure que el llenguatge és consistent i, fins i tot, perdurable. Escric perquè penso, il·lús, que escriure em fa reflexionar, aprendre alguna cosa, deixar constància de la perspectiva (tan tronada!) del meu jo i perquè, de retruc, crec que el que jo pugui dir sobre la vida que conec —o la manera de dir-ho— pot tenir un petit interès per algú altre. No sóc capaç de jutjar amb benevolència aquestes ínfules injustificades però he dedicat molts anys a llegir i a escriure i són activitats que no em desagraden, fins i tot em plauen, de manera que hi torno a caure, un cop i un altre. Maldem per crear cortines de fum que justifiquin la nostra insignificància i la poesia és una de les més consistents.

NEUS
AGUADO

Neus Aguado (1955) nació en Córdoba, República Argentina, y reside en Barcelona. Licenciada en Arte Dramático por el Institut del Teatre y en Ciencias de la Información (UAB), ha ejercido el periodismo cultural y la crítica literaria en las principales publicaciones periódicas de Barcelona.

Ha trabajado en el Centre d'Investigació, Documentació i Difusió de l'Institut del Teatre y en el CIDOB a Barcelona . Es cofundadora del Comitè d'Escriptors del Pen Català, y ha sido secretaria general de la Asociación Colegial de Escritores de Cataluña.

Además de ensayo, ha editado diversas traducciones al castellano de antologías de poetas catalanes. Ha promovido distintos proyectos, entre otros, ciclos de lecturas de poesía, y fundó junto a Luisa Cotoner el premio de traducción Ángel Crespo.

Es autora y directora de diversos espectáculos teatrales basados en la obra de autores como Alejandra Pizarnik, Feliu Formosa, Maria-Mercè Marçal i Anna Murià, así como de dos libros de cuentos: *Juego cautivo* (1986) y *Paciencia y barajar* (1990).

Ha publicado, entre otros, los siguientes libros de poesía: *Paseo prósbita* (1982), *Ginebra en bruma rosa* (1989), *Aldebarán* (2000), *Entre leones* (2002), *Intimidad de la fiebre* (2005) y *En el desorden de la casa* (2006). Sus poemas y cuentos han sido traducidos a diversos idiomas y constan en muchas antologías de España y el extranjero.

UN PASEO

La vida es tan amplia como un jeroglífico
sin piedra de Rosetta para descifrarla.
Adivinamos indicios, intuimos recorridos
pero lo hacemos cargando el enorme peso de las alas de Ícaro.
El sol no las derrite, aunque a menudo se oculta más que la noche.
Al tumulto no le sigue la calma
sino más ruidos que nos confunden,
las señales suelen estar equivocadas
y cuando de vez en cuando acertamos
y entendemos algo que siempre estuvo allí,
lloramos de agradecimiento e intentamos
seguir descifrando los pictogramas,
los colores, los sonidos, las texturas del mundo.
Ya sabemos que no estamos solos
en este juego del escondite hay muchos más
que lloran porque no logran ver la evidencia:
Es un paseo, y más vale que cuides las rosas del jardín.

(1998)

Cuando pese menos que el agua
en las soleadas playas del país sin memoria
cubridme la envoltura
con una manta a cuadros
como la de los viajes trasatlánticos
e improvisad una pira en la orilla.
Soy mi propia viuda, mi antigua amante.
Ni rastro de vidas anteriores en mi cuerpo:
las distintas vidas que rendimos.
Hay otras vidas pero están en ésta.
No llevaré anillos ni pulseras,
la fragilidad de la despedida
en la mirada sin ojos,
cuando me quede dormida en las arenas.

(2003)

RELOJ DE SOL

Sed de mis ojos
fluido que engarza
el deseo con el misterio
por qué golpeas
y aceleras el decir
de palabras olvidadas
en un camarote sin retorno
por qué me dejas a la intemperie
con una taza de café en la mano
por qué me obligas a recordar
el canto infantil acerca de un río
por qué te cuento retazos de mi infancia
atropelladamente como si se me acabara
el día la tierra la vida en ese instante
en que eres presencia absoluta y yo me escondo
Por qué te busco entre cientos de personas
y me parece que tu voz es la de mi hija
y es mi propia voz y tiemblo y lloro al oírla
y no poder contestarte y no poder explicarte
es la voz de mi intimidad más estricta
del ámbito más cercano a la locura
del desgarramiento de generaciones en el potro del dolor
Eres mi voz mi vigilancia el deseo de sol
eres el mar que vi dieciséis días seguidos
eres la madeja amarilla que intento desmadejar.

(2003)

Vives en tu imperio derrumbado
sin saber si es el alba o el crepúsculo
la luz que te visita en las persianas.
No importa, alguien quiere que vivas
para que tu energía sea cada vez más blanca
como en las pruebas alquímicas del espíritu.
Y yo aprendo a percibirte de otra forma
cuando ya tu bello cuerpo te abandona
y eres una flecha de energía
que apunta lentamente hacia las estrellas.

(2006)

¿Por qué escojo el último día para todo?
dímelo tú que estás en época de estreno
Dime por qué dejo morir las cosas en mis manos
aunque me paso el día construyendo
Dímelo tú que estás en época de estreno
Dime por qué me escondo de mí misma
y aparezco kilómetros después
Dímelo tú que aún no sostuviste tu propia muerte entre las manos.

(2006)

Hoy, levántate al alba
y pídele a Dios que no se te pudra el corazón
o vela la noche entera
y pídele a Dios que no se te pudra el corazón
o camina sin detenerte
y pídele a Dios que no se te pudra el corazón
o mantente en silencio
y pídele a Dios que no se te pudra el corazón
o no muevas ni un dedo
y pídele a Dios que no se te pudra el corazón
En esa comunión invierte las horas y los días
y cuando sientas que tu corazón vuelve a florecer
da las gracias y después actúa según tu corazón.

(2007)

POÉTICA

Escribir es recrear la memoria perdida, la propia o la ajena —eso es lo de menos— en realidad, lo único que hacemos es reescribir, descifrar los signos del cosmos.

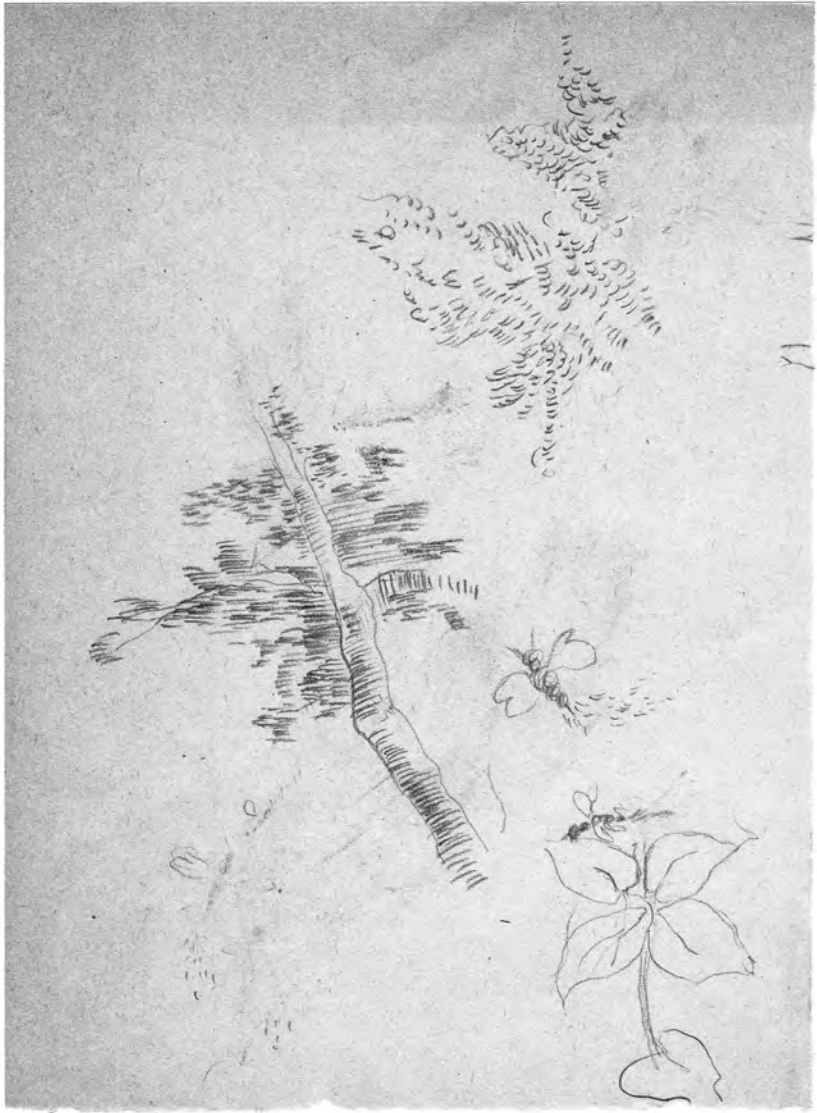
El poeta, la poeta es el apátrida por excelencia, sólo a través del lenguaje es capaz de reconocerse.

Soy partidaria de rescatar de la tradición primordial el concepto de lo sagrado. En el intersticio entre lo material y lo inmaterial, entre lo abstracto y lo concreto es donde se gesta el poema.

Quien escribe poesía extrae de la intuición intelectual los saberes recónditos y los proyecta hacia el futuro.

Aventuro que la creación poética permite dibujar el paisaje del alma. El poema debe transformar la escoria en oro o como mínimo en plata.

Escribir es entrar en la mina abandonada de la memoria, repleta de escombros, para iniciar la búsqueda del mineral opalescente.

La realització d'aquestes jornades ha estat possible gràcies a:

Fundació
BancSabadell

Gremi de Llibreters de Sabadell

Llibreria Tècnica, Llar del llibre, Llibreria Paes.

Aquest quadern s'ha acabat d'imprimir a Sabadell el dia 29 d'octubre de 2012, a l'obrador de Grafmar, amb un tiratge de 120 exemplars.

